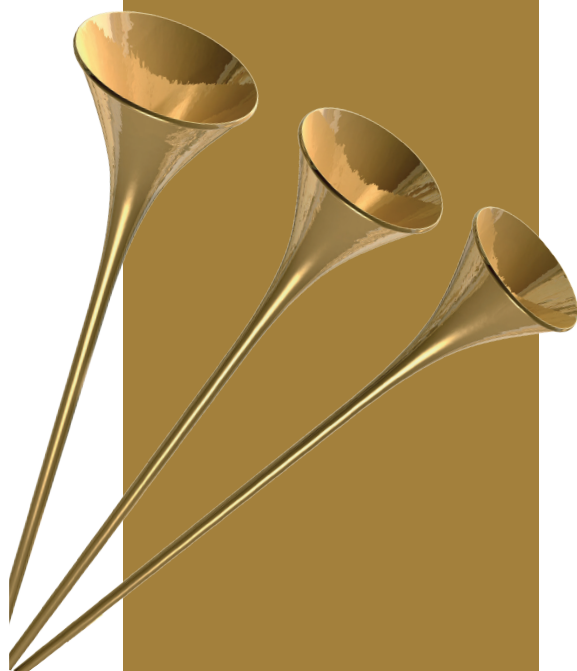

LID NESOUCÍ POSLEDNÍ
VAROVNÉ POSELSTVÍ BIBLE

DANIEL LAUFERSWEILER

IMPRESUM

Vydavatelství a nakladatelství - Ráj
Marcela Juřicová
Lubenská 630
739 11 Frýdlant nad Ostravicí

Telefon: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@volny.cz

IČ 02291959
MK ČR E 15637
ISSN 1801 - 0059

Foto Titulní strana:
Adobe Stock - alswart

Layout: Waldemar Laufersweiler

»Ale nyní, bratři, kdybych
k vám přišel a mluvil
jazyky, co bych vám
prospěl, kdybych k vám
nemluvil ve zjevení,
v poznání, v proroctví
nebo v učení? Ale i
znějící neživé věci, flétna
nebo harfa, pokud
nevydávají žádný rozdíl
ve zvucích, jak poznáte,
co je flétna nebo harfa?
Neboť i když polnice
vydává nezřetelný
zvuk, kdo se připraví
k boji? Tak i vy, jestliže
vaše řeč nepřednášíte
srozumitelně, jak se
pozná, co se mluví? Vždyť
budete mluvit do větru.«

1 KOR 14, 6 – 9

LID NESOUCÍ POSLEDNÍ VAROVNÉ POSELSTVÍ BIBLE

Každý předmět, každý jedinec má své specifické vlastnosti a stejně jako každý člověk má svou vlastní identitu; má ji i každá rodina, každá společnost a každý národ. Identifikační znak může být vědomě vytvořen, naprogramován nebo zmanipulován. Takto lze odlišit jeden politický směr od druhého - fotbalový klub od tenisového klubu, katolickou církev od církve ASD atd. Cílem této studie je definovat charakteristický znak Církve adventistů sedmého dne.

Na následující otázky: „Čím se Církev adventistů s. d. odlišuje od ostatních náboženských společenství?“ a „Jaké poselství, které ostatní nemají, má pouze Církev adventistů s. d.“ Lze obdržet mnoho různých odpovědí. Jak ukáže další rozbor, mnohé odpovědi nepřesně popisují pravou náplň učení CASD nebo ji dokonce pomíjejí.

Učení ASD je dáno zejména poselstvím tří andělů z Janova Zjevení. V knize „Experiences and Visions“ od E. G. Whiteové je na stranách 248 a 249 k tomuto tématu následující prohlášení:

„Mnozí viděli v andělských poselstvích dokonalý řetěz pravdy, radostně je přijali v jejich pořadí a s vírou následovali Ježíše do nebeské svatyně. Toto poselství mi bylo předloženo jako kotva pro Boží lid. Ti, kdo to pochopí a přijmou, se nenechají strhnout mnoha satanovými svody.... Satan se z toho všeho radoval, protože věděl, že ti, kteří se kotvy pustí, budou pod vlivem různých bludů a bude je moci vést nejrůznějšími směry učení.“

Toto prohlášení Ducha proroctví je velmi vážným a slavnostním varováním pro ty, kdo toto poselství tří andělů správně nechápou, nežijí podle něho a nepředávají je dál. Ellen Whiteová zřetelně zdůrazňuje, že správné pochopení tohoto poselství rozhoduje o „bytí“ či „nebytí“ věřícího jednotlivce i celé církve. Tato nebeská zvěst opravňuje Církev adventistů s. d. k tomu, aby byla náboženským společenstvím vyvoleným pro zvláštní úkol v poslední církevní epoše - Laodiceji. Učení tohoto poselství by mělo být natolik známé, že by na něj mohl uspokojivě odpovědět i adventista, který by byl náhle v noci probuzen a překvapen otázkou: „Co obsahuje poselství tří andělů?“

Na tuto otázku o obsahu a učení poselství tří andělů se tento nevelký článek snaží poskytnout odpovědi a podnítit k dalšímu studiu. Pro lepší pochopení tématu je užitečné sledovat cestu evangelia v minulých staletích.

V prvním století našeho letopočtu, Ježíšovi apoštolové, vybaveni Jeho autoritou, seznamovali tehdejší svět Židů i pohanů s „Ježíšovým radostným poselstvím“. Podle čeho se poznal duchovní postoj, který určoval jejich identitu?

Přeneseme-li se myšlenkově do prvního století našeho letopočtu a navštívíme tehdejší přednášku, aniž bychom něco bližšího věděli o řečníkovi a jeho tématu přednášky, pak téma, o kterém hovoří, odhalí jeho chápání světa. Pokud například mluvčí hovořil o velké bohyňi Dianě a zmiňoval povinnost vzdávat jí poctu a přinášet oběti, pak se projevil jako stoupenec pohanského náboženství.

Pokud se někdo v té době zúčastnil přednášky, kde řečník poukazoval na sobotu jako na pravý den Páně, bylo zřejmé, že není pohan, ale musí být buď Žid, nebo Ježíšův apoštol, tedy křesťan. Samotné výroky řečníka o sobotě, však nestačily k tomu, aby se s určitostí prokázala jeho identita.

Když člověk v té době navštívil přednášku na neznámé téma a přednášející mluvil pozitivně o Ježíšově narození v Betlémě, o útěku Josefovy rodiny do Egypta, o Ježíšově mládí a jeho křtu v Jordánu, o různých podoběnstvích, která Ježíš hlásal o Getsemane a Golgotě, o Ježíšově nanebevstoupení, o Jeho kněžské službě v nebeské svatý-

ni a o Jeho druhém příchodu, tak tato témata naznačovala, že mluvčí patří k Ježíšovým apoštolům, tj. křesťanům.

Je zřejmé, že rozhodujícím znakem pro rozpoznání všech zmíněných mluvčích není jejich vzhled, povaha nebo původ, ale výhradně příslušné téma.

Představte si, že byste podobnou přednášku přednesli o tisíc let později, v době, která byla silně ovlivněna katolickou církví, ale v níž existovali i věrní stoupcí původního poselství Ježíše a apoštolů.

Pokud mluvčí v té době hovořil o nějaké události z Ježíšova života, bylo jasné, že nepochází z řad pohanů, ale nebylo jisté, zda je členem „apoštolského společenství“ nebo katolické církve. Teprve když řečník v dalším průběhu své řeči hovořil o neděli jako o pravém dni Páně, o kultu Panny Marie, o křtu dětí a nesmrtelnosti duše, o znamení kříže jako posvátném a kultovním symbolu křesťanů, o Vánocích, o relikviích a odpustcích, dalo se s jistotou poznat, že je stoupcem katolické víry.

Co bylo na poselství Martina Luthera v době velké reformace v 16. století tak zvláštního, že mu jeho řečnické schopnosti přivedly tolik následovníků?

V té době byli křesťané, mentálně a finančně, zcela pod vlivem katolického kléru, který lidi okouznil svým náboženstvím. Obzvláště účinné bylo strašení horoucím peklem plným krutých ďáblů, kteří věčně smaží hříšné lidi v podzemí v kotlích naplněných vařícím olejem. Katolická církev však zároveň nabízela vykoupení z těchto muk prostřednictvím odpustků a slibovala nebeskou blaženost. Tato praxe je z historie nechvalně známá proslulým prodejem odpustků.

Vyděšení lidé často přinášeli knězi to poslední, co měli, jen aby nemuseli jít do pekla nebo aby před ním zachránili členy své rodiny. Tímto vykořisťováním se lidé stávali stále chudšími a chudšími, zatím co církev byla stále bohatší. V této době a za těchto okolností mělo poselství katolického kněze Martina Luthera pro lidi velký, blahodárný význam. Tehdy bylo pro zoufalé lidi poselství katolického kněze, Martina Luthera, dobrou zprávou o spasení, které mohli získat zadarmo, bez peněz. Mnoho lidí, kteří přijali toto osvobozující evangelium, se od té doby začalo sdružovat a nazývat se evangelíky.

V té době, když někdo navštívil přednášku, aniž by o přednášejícím věděl něco bližšího, a on mluvil například o Ježíšově podobenství nebo o některém z Jeho zázraků, o Golgotě nebo o Jeho druhém příchodu, nebo o jakémkoli tématu z Ježíšova života, nevěděl, zda jde o apoštolského, katolického nebo protestantského řečníka. Když však mluvil o spasení z milosti bez lidského přičinění, bylo jasné, že jde o řečníka z evangelikálního tábora.

V 18. a 19. století vznikala různá menší i větší náboženská uskupení, která měla své zvláštnosti - specifika. Dokud baptistický kazatel čerpal látku k tématu svého kázání z evangelií, stoupenci jiných křesťanských náboženských společenství ho přesně neidentifikovali. Teprve když řečník mluvil o křtu dospělých nebo kladl silný důraz na lásku, bylo zřejmé, že je baptista.

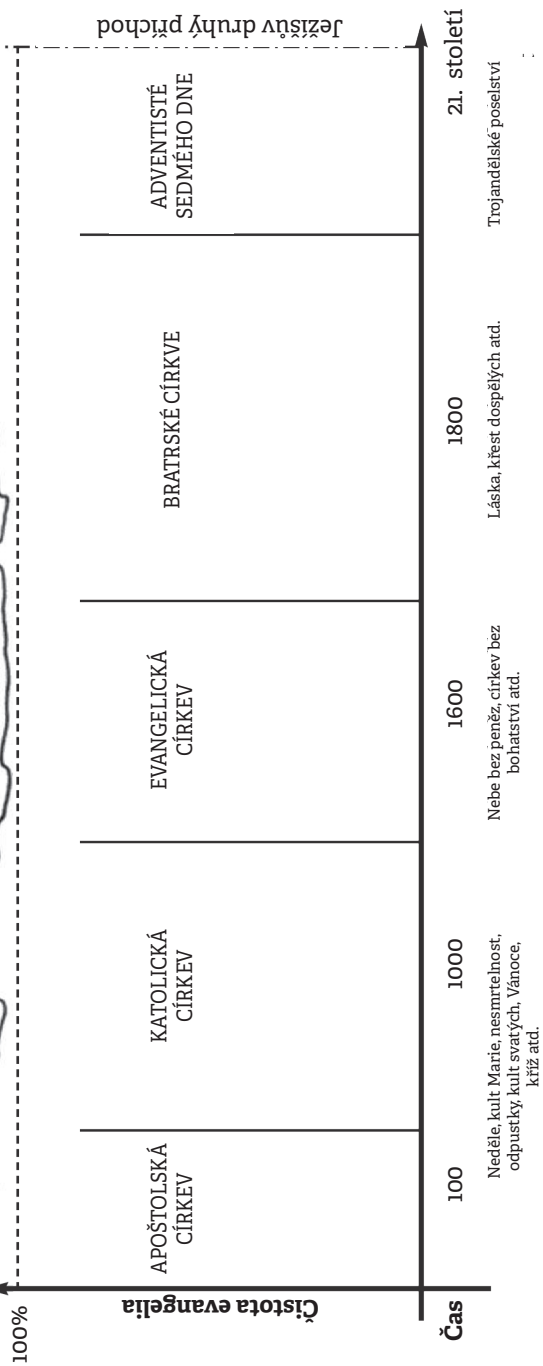
V době od 19. století až do dnešního 21. století byla zodpovědnost za přinášení Boží pravdy světu svěřena laodicejské církvi, tj. adventistům s. d., jak je patrné z proroctví v knize Daniel, kap. 9 a v knize Zjevení, kap. 14. Stejně jako v dřívějších dobách, tak i dnes musí být patrná odlišnost v hlásaném poselství daného náboženského společenství, pokud hlásání neobsahuje nic odlišného od ostatních křesťanských řečníků, pak je evangelizace neúčelná a bezdůvodná.

Co tedy musí adventistický řečník hlásat, aby ukázal svou odlišnou identitu? V čem spočívá zvláštnost poselství, které odlišuje adventisty s. d. od ostatních křesťanů, a co především musí hlásat, aby byli považováni za adventisty s. d.?

Jak bylo řečeno na začátku, je to „Trojandělské poselství“ ze Zjevení Janova, které činí z adventistů s. d. zvláštní lid poslední laodicejské církve. Učení Trojandělsé poselství musí adventista s. d. dobře znát, aby mohl plnit svou povinnost nositele Božího světla. Proto vyvstávají důležité otázky: „Co toto Trojandělské poselství obsahuje? A na co se zaměřuje?“.

Z toho, co bylo dosud řečeno, vyplývá: Zvěstování Ježíšova evangelia v celém rozsahu, včetně jeho druhého příchodu, nemusí nutně identifikovat adventistu s. d. Těžiště odlišnosti adventistů s. d. proto musí ležet jinde. Podívejme se nyní blíže na Trojandělské poselství:

Příběh Ježíše - Věčné evangelium

UNSPLASH - TSVETOSLAV HRISTOV

POSLEDNÍ VAROVÁNÍ BIBLE

Bible v průběhu dějin hovoří o různých dobách - včetně doby poslední. Tento poslední čas je popsán v knize Daniel, v proroctví o 2300 večerech a jitrech. Po důkladném prostudování tohoto proroctví zjistíme, že tato poslední doba začala 22. října 1844. (Daniel 8,13.17b) Bible přináší v každé době různá varovná poselství - včetně posledního, určeného umírajícímu světu před druhým příchodem Pána Ježíše.

V Janově Zjevení se nachází poslední varovné poselství. Toto konkrétní poselství se nachází ve 14. kapitole; nazývá se „Poselství tři andělů“. V Bibli již není žádné další varovné poselství.

Někdo by mohl namítnout, že v 18. kapitole se objevuje další anděl s varovným poselstvím, který je obecně chápán jako čtvrtý anděl, což by znamenalo, že by se muselo hovořit o čtyřnásobném andělském poselství. Je skutečností, že anděl z 18. kapitoly má stejné poselství jako druhý anděl ze 14. kapitoly, jen podrobnější a v podobě hlasitého volání. Proto můžeme nadále hovořit pouze o trojím andělském poselství.

Průkopníci ASD rozpoznali tuto poslední dobu a poslední varovné poselství Bible před návratem Pána Ježíše. V tomto poselství spočívá především jejich a také naše speciální identita. Je naší vážnou povinností jako adventistů s. d. toto poselství dobře znát, žít podle něho a předávat je nepozměněné dále.

PRVNÍ ANDĚLSKÉ POSELSTVÍ:

První andělské poselství se skládá ze tří tematických částí. **První část** najdeme ve Zjevení 14,6:

„A viděl jsem jiného anděla, jak letí vysoko na nebi a měl věčné evangelium, aby je zvěštoval těm, kdo bydlí na zemi, a každému národu, kmeni, jazyku a lidu.“

Evangelium bylo hlásáno vždy, a proto není v době konce ničím novým. První anděl přináší dodatek k tomuto poselství. Při bližším pohledu na obsah evangelia, se dá zjistit, že dnes není Trojandělské poselství plně hlásáno. Následující výklad by to měl objasnit.

V listu k Římanům 6,23 se píše: *„Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.“* To je ta dobrá zpráva - evangelium - Boží milost. Nebylo by však milosti, kdyby soud někoho nejprve neodsoudil; nebylo by soudu, kdyby nebylo zákona. Zákon, soud a milost tedy patří k sobě.

Ani to však není celé evangelium, protože milostí proces nekončí – v jistém smyslu neplatí: „Jednou omilostněn - navždy omilostněn“. Po odpuštění následuje cesta biblické pravdy vedoucí k posvěcení, tedy zpět k zákonu, který je základem Boží vlády.

Podporu pro toto tvrzení nacházíme v Žalmu 89,15: *„Zákon a soud jsou základem tvého trůnu, milost a pravda jdou před tvou tvář.“*

Názorným příkladem je pád v ráji. Adam a Eva byli seznámeni s přikázáními Božího zákona - nesměli jíst z určitého stromu, ale oni jedli. Následoval strach těch dvou, protože po přestoupení přikázání měli zemřít. „... *Neboť v den, kdy bys je jedl, musíš zemřít smrtí!*“ 1 Mojžíšova 2,17

Ještě předtím je však Bůh konfrontoval u soudu, kde se snažili obhájit. Bůh se nad nimi slitoval, a nakonec nezemřeli - byli omilostněni.

A přece jenom! Přestože jim bylo odpuštěno, museli opustit ráj. Venku se museli v těžkých podmínkách učit žít svatým, zbožným

PEBELS.COM - MACORATTIAS

životem. „Uzavři svědectví, zapečeť Zákon mezi mými učedníky!...
K zákonu a svědectví! - Pokud takto nemluví, není pro ně svítání.“

Izajáš 8,16-20

Boží milost je možno zhruba přirovnat k airbagu v autě, k zařízení které má chránit cestující v případě nehody. Zde je třeba poznamenat, že toto zařízení - airbag, se nepoužívá, aby došlo k nehodám. S milostí je to podobné. Nebyla dána jako povolení k hřešení. Co platilo pro Adama a Evu tehdy, platí i dnes. Každý člověk měl zemřít v den svého prvního hříchu. Všichni byli omilostněni od okamžité smrti. Nekonečná Boží láska tak zaručuje každému člověku čas na pokání, lítost a změnu charakteru podle Boží vůle, která je zakotvena v Jeho mravním zákoně. První andělské poselství však upozorňuje na skutečnost, že tato milost jednoho dne skončí s posledním soudem. „Protože jsi vlažný a ani horký, ani studený, vyvrhnu tě ze svých úst.“ Zjevení 3,16

To je právě evangelium, které křesťané žel téměř nehlásají v jeho uzdravující moci. Obecně se mluví pouze o milosti. Kolem roku 1844 přišel mocný anděl, aby s veškerou vážností upozornil na celé evan-

gelium. Aby poukázal na závažnost uzdravující moci evangelia, zdůrazňuje tento anděl zejména jeho **druhou část** - soud. „*A řekl mocným hlasem: Bojte se Boha a vzdejte mu chválu! Přišla totiž hodina jeho soudu.*“ Poukazuje tak na to, že jedině náležitá úcta k Bohu může osvobodit od hříchu a dosáhnout ospravedlnění u soudu.

V souvislosti s proroctvím o 2300 večerech a jitrech, chápali průkopníci ASD „hodinu soudu“ jako druhý příchod Ježíše. Po velkém zklamání se pak dali cestou ke studiu o nebeské svatyni. V učení o svatyni odhalili pak mimořádně důležitou část o vyšetřovacím soudu, který započal v nebeských síních 22. října 1844.

Vzhledem k tomu, že téma poselství prvního anděla se, s postupujícím poznáním proroctví, nemění, můžeme stěžejní zaměření tohoto andělova poselství právem nazvat „přítomným (současným) proroctvím“. Toto poselství vždy vyvolalo v posluchačích všeobecné probuzení a obdiv k velkému Bohu, což následně vedlo k většímu respektu a Jeho uctívání. Obsah poselství hovoří nejen o soudu, ale přináší také živou víru v moudré Boží vedení a novou naději na lepší budoucnost.

Poslední část poselství tohoto anděla zní: „*A klanějte se tomu, kdo stvořil nebe, zemi, moře a vodní prameny!*“ Zjevení 14,7

To, že Bůh stvořil všechno, křesťané vědí odjakživa. Proč byla pro poslední dobu nutná připomínka pravého Stvořitele?

Je skutečností, že současně, se zvěstováním prvního andělského poselství, které začalo kolem roku 1830, vstoupil koncem roku 1831 na scénu světových dějin britský přírodovědec Charles Darwin, který se proslavil svým dílem – „O původu druhů“. Darwin zcela změnil pohled člověka na svět a dějiny stvoření, které do té doby téměř nikdo nezpochyboval. Zrodil se základ dnešní evoluční teorie. Aby později zachránili evoluční teorii, která již nebyla obhajitelná, především kvůli doktrinálnímu bodu o velkém třesku, vymysleli křesťané novou teorii.

Podle fyzikálního zákona příčiny a následku (kauzality) chybí příčina velkého třesku jako počátku evoluce. Ta byla vymyšlena zapojením Boha do evoluce. Od té doby se říká, že velký třesk spustil

Bůh - vznik všech ostatních věcí, převzala evoluce. Zrodila se nová doktrína: „Deistická evoluce“. Ta je ještě svůdnější než přímá teorie Charlese Darwina. Dnes ji přijímá téměř celé křesťanstvo. Proti tomuto odpadlickému učení stojí první anděl ze Zjevení 14,7; toto nové učení je dnes ještě aktuálnější než v době svého vzniku.

POSELSTVÍ DRUHÉHO ANDĚLA:

Abychom správně pochopili poselství druhého a třetího anděla, nejprve důležitá poznámka. Jak je známo, knihy Daniel a Zjevení patří tematicky k sobě. Mezi nimi je však jeden zásadní rozdíl. V knize Daniel jsou objasněny téměř všechny symboly; v knize Zjevení jen některé, což studium ztěžuje. Zde je zapotřebí objevit symboly a jejich význam předem, pomocí analýzy, porovnáváním textů různých překladů, racionálním myšlením a v kontextu.

O poselství druhého anděla ve Zjevení 14,8 se píše toto: „*A následoval další, druhý anděl, který řekl: „Padl, padl velký Babylon, který dal všem národům pít víno svého vášnivého smilstva.“* Někdo by se

UNSPLASH - NAMANSOOD

mohl ptát, proč se zde místo „padl Babylon“ neříká „Médo-Persie padla“, nebo „Řecko padlo“. Tyto říše totiž v době napsání knihy Zjevení se již také rozpadly.

Už samotné slovo „Babylon“ a důraz na spojení „ten velký“ vyjadřují něco tajemného. Rozluštění této záhady způsobilo lidem mnoho problémů a výsledky nebyly vždy stejné. Abychom mohli mluvit o „padlém Babylonu“, je třeba začít od „mocného Babylonu“. Babylonská říše, která později padla, je v Bibli zmíněna dvakrát:

Prvé setkání s Babylonem je po potopě, kdy celé lidstvo se ještě dorozumívalo jedním jazykem. Aby nebyli rozptýleni po celé zemi, postavili tehdejší obyvatelé země, pod vedením Nimroda - diktátora, který se povýšil na boha, město s velkou věží uprostřed. Tato impozantní stavba byla zároveň výsměchem Bohu, protože měla ukázat velikost a sílu lidí, kteří se v tomto velkém množství cítili silnější než Bůh.

Arogance a bezpráví obyvatel města se jim vymklo z rukou natolik, že Bůh musel zasáhnout zmatením jejich jazyka. Tím, že si lidé více nerozuměli, donutil je Bůh opustit město, které nakonec bylo zpuštěno a úplně se rozpadlo. *„Proto bylo tomuto městu dáno jméno Bábel (což znamená zmatek), neboť tam Hospodin zmátl jazyk všech lidí a rozptýlil je odtud po celé zemi.“* 1 Mojžíšova 11,9

Tento zmatek by v žádném případě neměl být chápán jako zmatení lidí. Všichni zůstali normální ve svém myšlení, i když si nerozuměli. Když například někdo požádal o kladivo, dostal cihlu; když někdo chtěl vodu, druhý si mohl myslet, že mu nadává atd. Tento jev, přenesený do pojmu „Babylon“ znamená stav, kdy si lidé pod vedením novodobého „Nimroda“, přesvědčení svým pyšným egem, myslí, že jednají správně, ačkoli se ve skutečnosti mýlí. V důsledku takových nedorozumění a jednání, došlo nakonec k hořkému pádu.

Podruhé se setkáváme s Babylonem v dějinách asi o tisíc let později. Pátá kapitola knihy Daniel informuje o tom, jak a proč velkolepé město Babylon navždy padlo. Je psáno, že v jednom z mnoha

velkolepých paláců plných soch různých bohů, se sešla vyšší třída říše. V knize Daniel 5,1- 4 (Elb) se píše:

„Král Baltazar uspořádal velkou hostinu pro tisíc svých velmožů a před tisíci pil víno. Pod vlivem vína přikázal Baltazar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které jeho otec Nabukadnezar odnesl z jeruzalémského chrámu, aby z nich král, jeho úředníci, jeho ženy a konkubíny mohli pít. Pak přinesli zlaté nádoby, které byly vzaty z chrámu Božího domu v Jeruzalémě, a král, jeho úředníci, jeho ženy a konkubíny z nich pili. Pili víno a chválili bohy ze zlata a stříbra, bronzu, železa, dřeva a kamene.“ Daniel 5,1-4

Došlo zde k splynutí dvou náboženství: modlářství a uctívání pravého Boha. Nádoby, které byly zasvěceny službě pravému Bohu, nyní sloužily k uctívání mnohých pohanských bohů (model). Protože Bůh v prvním a druhém přikázání mravního Dekalogu přísně zakazuje modloslužbu, bylo použití posvěcených nádob k těmto orgiím výsměchem Bohu – rouháním se. Vždyť ON řekl: *„Nebudeš mít žádné jiné bohy kromě mne!“* 2 Mojžišová 20,3

Babyloňané dobře věděli, že se jedná o rouhání proti Bohu. Král Nabukadnezar je o tom opakovaně velmi dobře poučil. V knize Daniel 3,29 se píše: *„Toto je tedy mé přikázání: Kdo by se rouhal Bohu Šadrachovu, Měšakovu a Abdenágovu mezi všemi národy a lidmi tolika různých jazyků, ať je rozsekán na kusy a jeho dům ať se promění v hromadu sutin. Není totiž jiného Boha než toho, který může takto zachraňovat.“* Také se uvádí i toto:

„Král Nabukadnezar lidem všech národů a jazyků v celém obydleném světě: Hojný pokoj vám! S potěšením vám dávám na vědomost divy a zázraky, které při mně vykonal Nejvyšší Bůh. Jak nesmírné jsou jeho divy, jak mocné jeho zázraky! Jeho království trvá navěky, jeho vláda nad všemi pokoleními!“ Daniel 3,31-33; případně 4,1-3

Kvůli rouhání se Bohu, před kterým byli varováni, nebylo to, co se stalo během Belšasarovy modlářské hostiny, Božím rozmarem, ale oprávněným důsledkem. *„V tu chvíli se objevily prsty lidské ruky a psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu; a král uviděl ruku, která psala.... A toto jsou slova, která byla napsána:*

Mene, mene, tekel upharsin. Výklad těchto slov je následující: Mene - Bůh spočítal tvé králování a ukončuje ho. Tekel - byl jsi zvážen na váze a shledán příliš lehkým. Peres - tvé království je rozděleno a dáno Médům a Peršanům. Téže noci byl chaldejský král Belšasar zabit.“ Daniel 5,5.25-30

Onen slavný Babylon navždy padl, protože si dovolil smísit Bohem určenou formu uctívání s pohanskými zvyky. Přeneseli se tento princip na „padlý Babylon“ ze Zjevení, pak je třeba jej chápat i dnes jako směšování původně čistého biblického náboženství s cizími modlářskými prvky jiných vyznání, tj. míst uctívání pravého Boha s prvky uctívání Baala nebo s uctíváním jiných bohů. Anděl to nazývá smilstvem nevěstky, která má vztah nejméně se dvěma muži. Proto anděl řekl: „*Padl, padl veliký Babylon, který opil všechny národy vínem svého vášnivého smilstva.*“

Protože žena je symbolem církve, nevěstka je symbolem nevěrné církve, která kromě všemohoucího Boha vzdává hold cizímu bohu, jenž se nechává uctívat různými svátky, zvyky, tradicemi a symboly.

Je pozoruhodné, že víno je zmíněno jak ve výše uvedeném případě Babylonu, tak ve výroku druhého anděla, který poznamenává, že víno je symbolem vykoupení při Večeři Páně. Víno nabízené nevěstkou symbolizuje falešné a klamné vykoupení. Toto zfalšované víno musí chutnat obzvláště dobře, neboť jej pily všechny národy.

Dobrým příkladem jsou dny, které lidé tak rádi slaví, n. př. Vánoce a Silvestr, které spojují narození boha Slunce s narozením Ježíše; nebo svátky Velikonoc, spojující kult pohanské bohyně, královny nebes Astarte / Ostery (bohyně erotiky) s jarní slavností Paschou. Nejen v těchto případech lze každoročně a na každém kroku pozorovat opojení vyvolané vínem, které je každému vnucováno.

Těž i neděle, „Den slunce“, se slaví také jako den zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Tedy také smíšenina, ve které se prolíná pohanské s biblickým. Taktéž i kříž - symbol boha Slunce – se stal nejběžnějším symbolem křesťanů. Jedná se o stejný kult Slunce, který poznamenával jeho vstup mezi Boží lid. Připomeneme si dva příklady:

„Tehdy se Eliáš postavil před všechny lid a řekl: „Jak dlouho budete kulhat na obě strany? Je-li Hospodin Bůh, následujte ho, je-li však Baal, následujte ho! Lid mu neodpověděl ani slovem.“ 1 Kr 18,21

„Zavedl mě do vnitřního nádvoří Hospodinova domu, a hle, u vchodu do Hospodinova chrámu, mezi síní a oltářem, stálo asi pětadvacet mužů, kteří se obrátili zády k Hospodinovu chrámu a tváří k východu a klaněli se slunci.“ Ezechiel 8,16

Úkolem druhého andělského poselství je odhalit a varovat před svůdnými cizími zvyky a tradicemi, v nichž hraje hlavní roli kult slunce - kult satana. Protože se tyto zvyky oblékly do křesťanského hávu, mohly se postupně vplížit a nepozorovaně rozšířit i do kdysi čisté Ježíšovy církve.

Druhý anděl přináší přísné varování před falešným uctíváním a zbožňováním Boha. Svědomití věřící, které toto poselství osloví, se ve svém životě zcela oddělí od modlářských praktik padlého Babylonu.

POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDĚLA SE SKLÁDÁ ZE TŘÍ ČÁSTÍ

1. část: *„A třetí anděl, následoval a řekl mocným hlasem: Kdyby se někdo klaněl šelmě a jejímu obrazu a přijal znamení na čelo nebo na ruku, bude pít víno Božího hněvu, připravené bez směsi (nezředitelné) vylité v kalichu jeho hněvu.... A nebude klidu ve dne ani v noci těm, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, ani tomu, kdo přijme znamení jejího jména!“ Zjevení 14,9-11*

Co tedy znamená vzít si znamení šelmy na čelo nebo na ruku? Zase chybí podrobnější vysvětlení. Opět je užitečné provést srovnání s podobnými výroky v Bibli. V 5 Mojžíšově 6,1. a verších 6-8 se píše:

„A toto je zákon s ustanoveními a nařízeními, která přikázal Hospodin, váš Bůh.... Tato slova, která ti dnes přikazují, si vezmi k srdci.... Přivážeš si je na ruku jako znamení a budou ti znamením mezi očima.“ Jinými slovy – jde o to, vědomě se rozhodnout pro poslušnost Božího zákona; zapojit se do něj a jednat podle nařízení Boha vesmíru.

Jak ve Zjevení (kap. 13), tak také v knize Daniel (kap. 7) je popsána zvláštní šelma - mocnost. Následující verš poukazuje na to, že pod touto mocí se rozumí papežství: „*A bude mluvit slova proti Nejvyššímu... a bude dychtit po tom, aby změnil časy (sváteční) a zákony.*“

(Da 7,25) To znamená, že byly přijaty jiné zákony, které jsou v rozporu s Božími nařízeními.

Každý má na výběr, zda se bude řídit Božími zákony a nařízeními, nebo zákony a nařízeními šelmy. Jsou lidé, kteří z přesvědčení praktikují cizí kult - berou toto znamení na čelo a ruku. Většina lidí však babylonské zvyky bezmyšlenkovitě bere **pouze „na ruku“** proto, že jsou tak přitažlivé a opojné.

Protože třetí anděl hovoří o všech Božích příkázáních, vyvstává otázka, proč obzvláště zdůrazňuje uznávání a uctívání cizích bohů, které první dvě příkázání zakazují?

Lucifer ve své vzpouře proti Bohu napadl především Boží věčně platný Zákon. Zejména první dvě příkázání mu stála v cestě, protože se chtěl sám stát Bohem a být uctíván.

Proč Bůh nejpřísněji trestá přestoupení prvních dvou příkázání? Bůh nemůže ochránit před ničivým působením protivníka ty, kteří JEJ nectí a před Nim se nesklání. Tím, že přijímají formy uctívání, které pro sebe ustanovil Boží Protivník, jsou bezmocně vystaveni všem jeho zlomyslným intrikám, které působí nekonečné utrpení.

2 část: Zatímco první anděl vyzývá k uctívání pravého Boha, třetí anděl zakazuje jakékoliv uctívání jiného boha. Protože první čtyři příkázání nebeského mravního zákona se zabývají tématem pravého a falešného uctívání, čerpá třetí andělské poselství hloubku pravdy také z „Desatera Božích příkázání“, jak potvrzuje druhá část ve 12. verši 14. kapitoly Zjevení. „*Zde je trpělivost (vytrvalost) svatých, kteří zachovávají Boží příkázání a Ježíšovu víru.*“ Zjevení 14,12

Tato část hovoří o třech vlastnostech, kterými se vyznačuje charakter posvěcených, zbožných lidí.

CHURCHPHOTO.DE - GERHARD GRAU

Soužití lidí ohrožuje zejména nedostatek trpělivosti. Dalo by se říci, že netrpělivost je matkou hádek. K zachování Ježíšovy víry je také zapotřebí hodně trpělivosti. Proto anděl říká, že svatí mají trpělivost.

Zachovávají a plní Boží přikázání; to je další znak věrných Božích dětí. Stále znovu slyšíme, že bychom měli zachovávat Boží přikázání z vděčnosti za milost. Někdo jde ještě dál a tvrdí, že přikázání není třeba brát tak vážně, protože Pán Ježíš je zachoval místo nás a člověk je stejně nedokáže dodržovat.

Je třeba si vždy uvědomovat, že na počátku je nejprve Zákon a teprve potom milost - ne naopak - protože pak by platilo: „Protože jsem byl omilostněn, dodržuji přikázání!“

Křesťané zachovávají Ježíšovu víru. V jiných překladech se píše: Věří v Ježíše. Ze základního řeckého textu vyplývají obě možnosti překladu. V Ježíše, jako Božího Syna nebo jako historickou postavu, věří kromě křesťanů i další lidé, dokonce i ďáblové. (Jakub 2,19)

Zachovat si Ježíšovu víru znamená mít takovou víru, jakou měl Pán Ježíš během svého života na zemi. Tuto Ježíšovu víru můžeme poznat na Jeho životě, charakteru, zázracích, odolnosti vůči satanovým pokušením, věrnosti nebeskému Otci a poslušnosti až do Jeho obětní smrti na kříži. Podle výše zmíněného verše ze Zjevení 14,12 budou mít takovou víru všichni, kdo poselství třetího anděla poslouchají se vši vážností a s Boží pomocí.

Část 3: Poselství tří andělů ze Zjevení 14 má progresivní charakter. První anděl pouze varuje, druhý, kromě varování, upozorňuje na pohromy, které musí lidé vytrpět, pokud by nevyšli z Babylona. Třetí anděl nejen varuje, ale hrozí nejhorsími tresty.

Při pozorném sledování prvních dvou andělských poselství zjistíme, že obě jsou spojená s Boží milostí. První anděl mluví o nadcházejícím soudu, ale opakuje evangelium - dobrou zprávu o spasení.

Druhý anděl, v souvislosti s dodatkem v kap. 18,1-5, přináší také poselství spojené s milostí. Tam je psáno: „*A slyšel jsem mocný hlas z nebe: Vyjděte z něho (z Babylonu), můj lide, abyste se nepodíleli na jeho hříších a nepřijali jeho rány.*“ Třetí anděl poukazuje na konec Boží milosti - jeho nesmiřitelný hněv je prostý milosrdenství a plný velkých trestů.

Výše uvedené poselství končí 13. veršem: „*A uslyšel jsem hlas z nebe: Napiš: Blahoslavení mrtví, kteří od nynějška umírají v Pánu! Ano, říká Duch, aby si odpočinuli od své práce, neboť jejich skutky je následují.*“ Zjevení 14,13

Výrok: „od nynějška“, má hluboký význam. Měl by naznačovat, že ti, kdo zemřeli dříve v Pánu, nebyli požehnání (blahoslavení)? Tuto otázku pomáhá vyřešit výrok ve Skutcích 17,30. „*Je sice pravda, že Bůh přehlížel dobu nevědomosti, ale nyní přikazuje lidem, aby se všichni na všech místech káli.*“

Od doby poznání trojího andělského poselství platí pro blahoslavenství jiná ustanovení. Kdyby tomu tak nebylo, vyvstává otázka: „Proč vlastně bylo dáno toto poslední varovné poselství tří andělů ze Zjevení, které, když se zachovává, vede k posvěcení?“

Po vážných varováních tří andělů zazní z nebe závěrečné slovo - slovo naděje pro všechny, kteří v nejtěžší době konce, s osobní vytrvalostí a veškerou vážností následovali výzvu andělů k modlitbě o Boží pomoc.

Pokyny Trojandělského poselství, které začali hlásat průkopníci ASD, jsou povinni se řídit i dnešní adventisté s. d. Toto poselství, prostřednictvím aktuálních proroctví, vede k probuzení z každodenní rutiny lhostejné víry, dále k odloučení od pohanských praktik, a nakonec k životu podle Božích přikázání a k vytrvalosti v Ježíšově víře. Vede všechny, kdo se nechávají denně očišťovat a formovat Pánem Ježíšem, k posvěcení a zapečetění pro novou zemi.

CHURCHPHOTO.DE - MATTHIAS MÜLLER

HISTORIE POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ

Poselství tří andělů a laodicejská církev patří k sobě. Jak tomu máme rozumět? Podle adventistického chápání Zjevení Jana, kapitoly 2 a 3, existuje tato církev, v období posledních dvou tisíc let, před druhým příchodem Pána Ježíše jako poslední v dějinách Božích církví.

Také Trojandělské poselství ve Zjevení Jana, ve 14. a 18. kapitole, je posledním varovným poselstvím umírajícímu světu. Z toho lze vyvodit, že poslední církev, ASD, má misijní úkol hlásat poslední slavnostní poselství tří andělů.

První adventisté později věřili, že po vyhlášení tohoto poselství ve spojení s Danielovým proroctvím z 8. a 9. kapitoly, které se týkalo 2300 večerů a jiter, se právem očekávala zvláštní událost 22. října 1844. Avšak, před tímto datem, nebylo jejich chápání tohoto předmětu víry zcela správné. Proto došlo k velkému zklamání, když druhý příchod Ježíše nepřišel, jak se očekávalo. V tomto nedorozumění byl Boží záměr. Ellen G. Whiteová o tom píše následující:

„Bůh chtěl vyzkoušet svůj lid. Jeho ruka zakryla chybu při výpočtu prorockých časových úseků. Adventisté na tento omyl nepřišli a neobjevili ho ani ti nejvzdělanější z jejich odpůrců. Řekli: „Váš výpočet prorockých období je správný. Dojde k nějaké velké události, ale není to druhý příchod.“ GK, S. 376

Jak je možné, že toto proroctví nepochopili správně? Bylo to kvůli chápání klíčového verše Daniel 9,27, který je v základním textu zapsán tak, že jej překladatelé, kteří neznají učení o svatyni, nemo-

hou správně přeložit, zejména kvůli hebrejskému slovu „Nächer-azah“. Hermann Menge ve svém překladu Bible v poznámce pod čarou poznamenává: „Verše 25-27 nepřipouštějí doslovný překlad.“. Teprve mnohem později přeložil jeden adventistický teolog tento verš takto:

„Na křídlech oltáře bude velká ohavnost; u této ohavnosti však dojde k postupnému očišťování (reformace) a rozdělujícímu soudu (vyšetřující soud).“

Prorocství o 2300 večerech a jitrech vede k datu 22. října 1844, kdy měl začít soud v nebi. První andělské poselství totiž říká: „Bojte se Boha a vzdějte mu chválu, neboť přišla hodina jeho soudu!“ (Zjevení 14,7) Tato dvě poselství tedy patří k sobě. Vzhledem k tomu, že adventisté vznikli na základě tohoto Danielova prorocství, náleží poslání, hlásat poselství tří andělů, Církvi adventistů s. d.

„Mnozí viděli v andělských poselstvích dokonale řetězec pravdy, radostně je přijali podle jejich pořadí a s vírou následovali Ježíše do nebeské svatyně.“ (EG P 248) Tito „mnozí“ byli ti adventisté, kteří po zklamání z nenaplněného očekávání Ježíšova návratu pokračovali v hledání pravdy a od roku 1844 objevili Ježíšovu službu v druhém oddělení nebeské svatyně a ochotně ho tam následovali, aby byli zbaveni svých hříchů. Toto učení o svatyni je od té doby charakteristickým rysem adventistů s. d., který je odlišuje od všech ostatních církevních denominací. V této nové fázi Ježíšovy služby, ve svatyni svatých, rozpoznali počátek soudu nad mrtvými Božími dětmi a varovali před blížícím se časem, kdy tento soud přejde na živé Boží děti. Protože k tomu, abychom obstáli na soudu, je zapotřebí zvláštní přípravy, poukazovali ve svých kázáních na přikázání, která odpadlí křesťané změnili, a pod vlivem Božího Ducha zdůrazňovali nutnost sebezkoumání a také s tím související zdravotní reformy podle biblických pokynů. Uvědomovali si, že v této době rozhodování, je nutné zvláštní posvěcení, podobně jako v době Izraelitů, kdy velekněz předstupoval před Boha, aby s Ním smířil lid.

Historie potvrzuje, že Bůh měl v posloupnosti tří andělských poselství zvláštní záměr. S postupným úspěchem hlásal William

Miller poselství prvního anděla asi 20 let společně s proroctvím o brzkém Ježíšově návratu. V této době nastalo velké probuzení, kdy mu naslouchalo stále více lidí, kteří byli hluboce dojatí. Vypočítaný a očekávaný čas (21. března 1843 a 21. března 1844) však nepřinesl toužebný Ježíšův návrat.

Velké zklamání otrásl čekajícím zástupem věřících. Navzdory očekávání tato zkušenost oddělila zrna od plev. Je nepochopitelné, že většina čekajících lidí se s opovržením a posměchem rozešla se zbývajícími věřícími, pro které byl jejich odchod velkým překvapením, protože tito nynější posměváčci s nimi dříve často hovořili (sedávali), modlili se a zpívali na shromážděních, hluboce dojatí, se slzami v očích.

Bůh znal skrytý stav srdce čekajících a věděl, že mnozí tam byli jen ze zvědavosti, senzacechtivosti, emocí nebo vypočítavosti, které by však Ježíš nemohl vzít s sebou do království pokoje, aniž by ho ohrozil. Věřící o tomto stavu nic nevěděli a lze předpokládat, že ani andělé o nich nevěděli. Kdyby Ježíš při svém druhém příchodu přikázal svým andělům, aby ze zástupu vzali toho či onoho člověka a ostatní nechali na zemi, byl by takový náhodný (svévolný) postup nepochopitelný jak pro anděly, tak pro lidi vykoupené, i pro ty, kteří zůstali. V důsledku toho by všichni pochybovali o Boží lásce a spravedlnosti. Proto Bůh ve své velké moudrosti dopustil tuto tvrdou zkoušku, aby všem zúčastněným i přihlížejícím dokázal své spravedlivé jednání.

Zejména duchovní představitelé církví využili tohoto neúspěchu k zesměšnění adventního poselství. Mnoho věřících na tomto chování duchovních a posměváčků poznalo odpadnutí od pravé víry a opustilo církev. Toto oddělení skutečných pravých věřících od odpadlých způsobil druhý anděl, který odhalil padlý Babylon a jeho pravou tvář.

Zbývající věrní adventní věřící se nevzdali, ale hledali příčinu svého zklamání. Tak poprvé narazili na početní chybu, jejíž oprava je pak dovedla k 22. říjnu 1844. Jako předtím se opět shromáždili, modlili se, zpívali písně, naslouchali Božímu slovu a společně očekávali

den svého spasení. Ale i tento den uplynul a Ježíš nepřišel. Tentokrát bylo zklamání ještě větší než poprvé, opakovaly se i důsledky tehdejšího zklamání. Poté, co pouze malé stádce zůstalo věrné poselství bylo zřejmé, že stále ještě tu byli lidé nevhodní pro Boží království.

Prostřednictvím těchto tvrdých zkoušek oddělil Bůh zrna od plev. Ti, kteří zůstali, patřili k nejušlechtilejším nositelům posledního poselství tří andělů ze Zjevení; ti mohli položit základy pro celosvětové dílo poslední Boží církve, církve adventistů s. d.

první anděl
PROROCTVÍ

první poselství
ERWECKUNG

NOVÁ NADĚJE

druhý anděl
SLUNEČNÍ KULT

druhé poselství
ODDĚLENÍ

VAROVÁNÍ PŘED FALEŠNOU BOHOSLUŽBOU

třetí anděl
MORÁLNÍ ZÁKON

třetí poselství
POSVĚCENÍ

ZAPEČETĚNÍ

PÁN JEŽÍŠ V „POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ“

V průběhu dějin byla každá Boží církev poznamenána všeobecným odpadnutím, a ani církev adventistů s. d. nebyla ušetřena. Díky pevným základům adventistických průkopníků je však církev ASD dodnes živá a dosud nebyla zcela zaplavena světskými zvyky a tradicemi. Boží milost a moudrost vedla její běh po správné, i když nelehké cestě.

Aktuální témata - proroctví, kult Baala, morální zákon a poselství tří andělů ze Zjevení 14. kapitoly, je zvláštním poselstvím, které odlišuje Církev adventistů s. d. od ostatních církví. Vystává otázka: Je Kristus skutečně zvěstován bez poselství tří andělů? Lze Krista od poselství tří andělů vůbec oddělit, nebo je s ním dokonce neoddělitelně spojen?

Všechny křesťanské církve zůstávají stát u Ježíšovy životní události na kříži. Srovná-li se tato skutečnost s biblickou cestou vykoupení, kterou znázorňuje bohoslužba ve svatyni, zjistíme, že křesťané všech denominací se zastavují u obětního oltáře v předsíni a nenásledují Ježíše na cestě vítězství nad hříchem přes svatyni do svatyně svatých. Hlásání Ježíšova jména se tak stává bezmocným. (tak ztrácí svoji moc).

Pronášejí se proslovy, zpívají písně, pořádají se představení, v nichž se často stále monotónně opakuje vznešené Ježíšovo jméno. Jakého výsledku se tím ale dosáhne? Takové uvedení (představení) Ježíše lze přirovnat k dobrému jídlu, za které host s velkou chválou děkuje. Pokud se mu pak bude servírovat stále totéž, lze

předpokládat, že se tento host brzy začne našemu pohostinství vyhýbat. Podobně se to může stát i s Ježíšovým jménem a znuděný člen opustí církev. Kázání tak bylo pro něho bezcenné.

To však není vše. Charismatické hnutí zahájilo svůj triumfální pochod a pomocí spirituálních efektů a silně zdůrazněných hudebních rytmů, vyvolávalo euforii o Ježíši, kterou v Jeho zjeveném Slově nenajdeme. Jak naopak vypadá hlásání Písma, které vzdává Pánu Ježíši čest a úctu, jež si zaslouží?

PÁN JEŽÍŠ V PRVNÍM ANDĚLSKÉM POSELSTVÍ

Vůdčí první anděl přichází s věčným evangeliem a s přítomnou pravdou. Jak již bylo vylíčeno, evangelium a přítomná pravda musely jít v průběhu staletí společně ruku v ruce. Adventisté jsou nositeli tohoto pravého, věčného evangelia pro poslední dobu, protože denně následují Krista do svatyně svatých, kde On vymazává hříchy jejich života, v nebeských knihách a jako jejich přímlyvce je smiřuje s Otcem.

Druhá část prvního andělského poselství přináší přítomné proroctví, jenž vede k probuzení a které Bůh Otec svěřil svému Synu Ježíši Kristu právě pro svoje věrné věřící, jak uvádí hned první verš Zjevení: „Toto je zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby svým služebníkům oznámil, co se má brzy stát“. To znamená, že Ježíš sám vede své vlastní skrze události světa.

Při studiu všech proroctví jde v podstatě o Boží zákon, jeho přestoupení či zrušení a následných důsledcích; zároveň jde o boj, který Ježíš svádí se svými věrnými ctiteli, aby obnovil platnost svých zákonů. Napětí při studiu roste až do konce, stále víc a víc. Pojednou se Ježíš, který byl dlouho skrytý, objeví jako přicházející Král a slavně se představí jako Vládce světových...

Čeho?

V prvním andělském poselství je Ježíš Spasitelem a Pánem světových dějin!

PÁN JEŽÍŠ V DRUHÉM ANDĚLSKÉM POSELSTVÍ

Druhý anděl otvírá přístup ke Kristu a Otci především tím, že poukazuje na správné uctívání podle prvních čtyř přikázání mravního zákona a odhaluje falešné uctívání, které blokuje cestu ke spáse. Jak bylo výše objasněno, Babylon je symbolem směšování božských pokynů s pohanskými zvyky. Odhalení této smíšeniny vedlo věřící v průběhu staletí k tomu, že se od těchto zvyků postupně oddělili, a nakonec se vrátili k čistému biblickému učení.

Pojem „pohanství“ je na naší zemi označením pro satanovo učení, které začal šířit v nebi dávno před stvořením naší země. Když pak začal kritizovat a vzpouzet se proti Boží vládě a Jeho přikázáním, Ježíš se postavil mezi něj a Boha jako obránce a odvážný bojovník. *„Tehdy se na nebi strhla bitva: Michael a jeho andělé bojovali proti drakovi. Drak se postavil se svými anděly na odpor, ale byli přemoženi, a svrženi na zem.“* Zjevení 12,7,8

Z této události je zřejmé, že to byl Pán Ježíš, kdo tehdy odvážně zaútočil na satana. On sám je největším bojovníkem za obnovení míru v Božím království.

Aby obnovil přikázání, která byla zpochybněna, a Boží vládu, která byla napadena, opět napřímil, byl Pán Ježíš připraven zemřít na Golgotě. V pozadí této události je pád člověka, který vede k naprostému sebezničení, a popření velikosti Ježíšovy, zachraňující lásky k Jeho stvoření. Dramaticky to znázorňuje poselství druhého anděla.

V druhém andělském poselství je Ježíš představen jako Spasitel a Ochránce Boží vlády!

PÁN JEŽÍŠ VE TŘETÍM ANDĚLSKÉM POSELSTVÍ

Třetí anděl varuje před důsledky falešného uctívání a zaměřuje se na Ježíšovu víru jako na příklad a vysoký cíl každého věřícího. Je-li poselství třetího anděla správně zvěstováno a pochopeno, pak Ježíšův charakter se postupně projeví u věřících v plné kráse a budou oslavováni. *„Tady... Jsou to ti, kdo zachovávají Ježíšovu víru.“* Zjevení 14,12

Dokud člověk nezná zákon, páchá hříchy nevědomě, neví, že potřebuje Spasitele, který by ho mohl vysvobodit ze smrti. Čím lépe však chápe Boží přikázání, tím více si uvědomuje, že je odsouzen k věčné smrti: „*Neboť odplatou za hřích je smrt*“ Řím 6,23. Když takový člověk pozná Ježíše, který zemřel místo něj a ukázal, jak zvítězit nad hříchem, pocítí velkou radost a nadšení, že má takového Spasitele. Pokud denně následuje Ježíše a studiem prohlubuje své znalosti Božích přikázání, vede tato cesta k posvěcení.

Ve třetím andělském poselství je Ježíš Spasitelem, Vykupitelem a Vzorem!

Shrnutí: Počátkem, středem a cílem tohoto slavného poselství tří andělů je Pán Ježíš Kristus, který svou vlastní krví očišťuje ztraceného kajícího se člověka od hříchů a vede jej zpět do ráje, který kdysi ztratil.

WILLIAM MILLER BYL AMERICKÝ BAPTISTICKÝ KAZATEL A ZAKLADATEL ADVENTISTICKÉHO Hnutí.
ZDROJ: WIKIPEDIA

PRŮBĚH REFORMACE

První dvanáctičlenná křesťanská skupina věrných věřících, která vzešla z existující židovské komunity, a kterou založil sám Pán Ježíš, si udržovala po určitou dobu vysokou duchovní úroveň. Tato první malá skupina se postupem času rozrůstala, až se rozrostla v obecnu, to znamená, katolickou lidovou církev. Vznikající potíže, stejně jako pokušení zbohatnout a mít moc, pomalu vedly tuto církev ve známém, „temném Středověku“ ke stále hlubšímu odpadnutí od Boha. Do původně čisté Boží církve vnesla tato církev pohanské myšlení a s ním spojené zvyky. Ne všichni věřící však klesli tak hluboko, vždy se našli takoví, jejichž život se vyznačoval věrností. Tito lidé jsou v Bibli označováni jako ostatek.

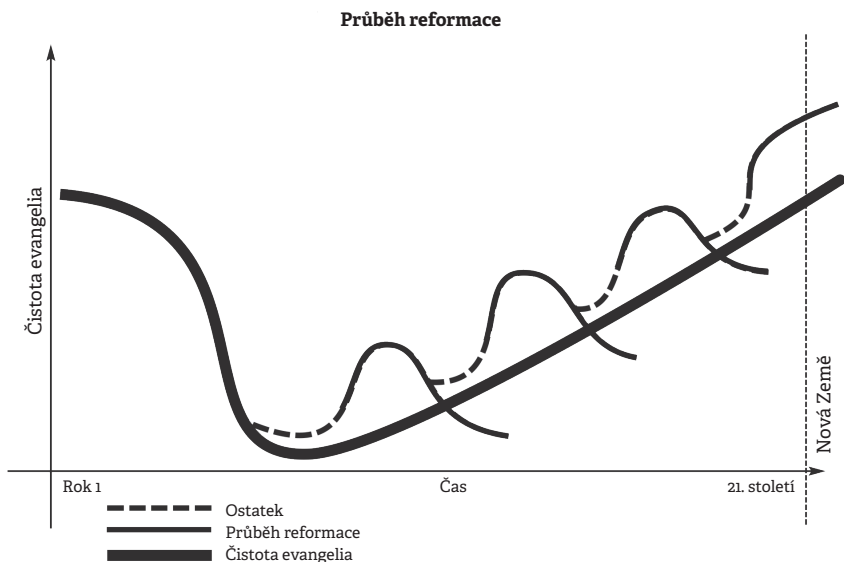
Když se odpadlictví v církvích stalo neúnosné a hrozilo, že světlo evangelia zcela zhasne, poslal Bůh mocného anděla, který měl na starosti šíření věčného evangelia na zemi, a který je popsán jako první anděl ze Zjevení 14. kapitoly. Ten vnuknutím předal vhodným lidem poselství, které se stalo nezbytným (podstatným) kvůli současnému odpadlictví. Hlásáním tohoto poselství přivedli Bohem pověřeni reformátoři duchovní stav mnoha věřících lidí jedné historické epochy zpět na vyšší úroveň. Výsledkem jejich práce bylo odloučení od staré církve a založení nové.

Tento stav probuzení a nadšení trval vždy jen nějakou dobu, aby pak ustoupil novému odpadnutí. Vzestup a pád duchovního stavu věřících se takto opakoval až do třicátých let 19. století. Do té doby

však reformátoři, kteří se jeden po druhém objevovali na jevišti církevních událostí, pozvedli následovníky Boží vůle mezi křesťany na stále vyšší duchovní úroveň.

V roce 1863 bylo založeno společenství adventistů SD. Také k nim přišel anděl (Gabriel?) v doprovodu dalších dvou andělů a přinesl vybraným lidským nástrojům poslední poselství, takzvané „Trojandělské poselství – poselství tří andělů“, které mělo vést zpět k úplnému obnovení hlásání původně čistého evangelia.

Při bližším pohledu na text Zjevení 14,6-12 zjistíme, že druhý anděl vyslovuje své poselství o Babylonu méně důrazně než ostatní dva andělé. Zatímco ti dva (první a třetí) promlouvají silným hlasem, ten druhý pronáší svá slova bez důrazu. Z celého babylonského slunečního kultu byl v době průkopníků adventního hnutí aktuální vlastně jen problém „neděle – sobota“. Ostatní pohanské zvyky, které se vloudily do křesťanství, byly již postupně odstraněny různými reformátory nebo ještě nebyly rozpoznány.

Během času se situace mezi adventními věřícími postupně měnila tak, že mnozí upadali zpět do starých babylonských zvyků nebo nedrželi krok s rostoucím poznáním, zatímco ostatní, kteří zůstali věrní adventnímu poselství, se od pohanských zvyků ještě více oddělovali. Mezi oběma skupinami adventních věřících vznikla velká propast, protože odpadlíci z adventní církve se téměř nelišili od babylonských věřících z ostatních církví. Časem však došlo k zajímavému jevu: V důsledku zjevných reforem v řadách velkého Babylonu a současného ústupu nevěrných v církvi ASD se původní rozdíl mezi nimi zmenšil.

„Římská církev dnes světu předkládá vnější obraz čistoty tím, že přes své dějinné záznamy o strašlivé krutosti rozprostírá pláštík omluvy. Zdá se, že se tento obraz zahalil do křesťanského hávu, ale ve své podstatě se nezměnil.“ (K P. 571) „Dnes už církev není odděleným, segregovaným společenstvím, jakým byla v době, kdy proti ní hořely ohně pronásledování. Jak to, že zlato tak zčernalo a zošklivělo?“ EG P. 218

Aby Bůh změnil tento smutný stav, poskytl (připravil) pomoc pro poslední dny tím, že nechal známé tři anděly podpořit dalšími třemi mocnými nebeskými posly s hlasitým voláním. Upozorňují na zvyky, které se v průběhu desetiletí vloudily do stále rostoucí církve ASD a způsobily odpadnutí od Božích přikázání. Zároveň doplňují původní poselství tří andělů o další pravdy, které jsou potřebné v současné situaci. V knize „Zkušenosti a vidění“ od E. G. White se k tomuto tématu píše následující:

*„Pak jsem viděla jiného anděla, který byl pověřen sestoupit na zem, aby spojil svůj hlas s hlasem třetího anděla a dodal tak jeho poselství větší sílu a důraz. Andělovi se dostalo velké moci a slávy, a když sestupoval, země byla ozářena jeho jasem.... Poselství o pádu Babylona, jak jej hlásal druhý anděl, **se opakuje s přídavkem všech zkažeností, které se od roku 1844 vloudily do církví.** Dílo tohoto anděla přichází v pravý včas, aby se připojilo k poslednímu velkému dílu poselství třetího anděla a přerostlo v hlasité volání.... Andělé byli poslání na pomoc mocnému andělovi, aby podpořili jeho dílo.... Toto poselství se zdálo být dodatkem (vypadalo jako dodatek) třetího po-*

selství a připojilo se k němu, stejně jako se půlnoční volání přidalo k druhému andělskému poselství v roce 1844.“ ES P. 270. 271

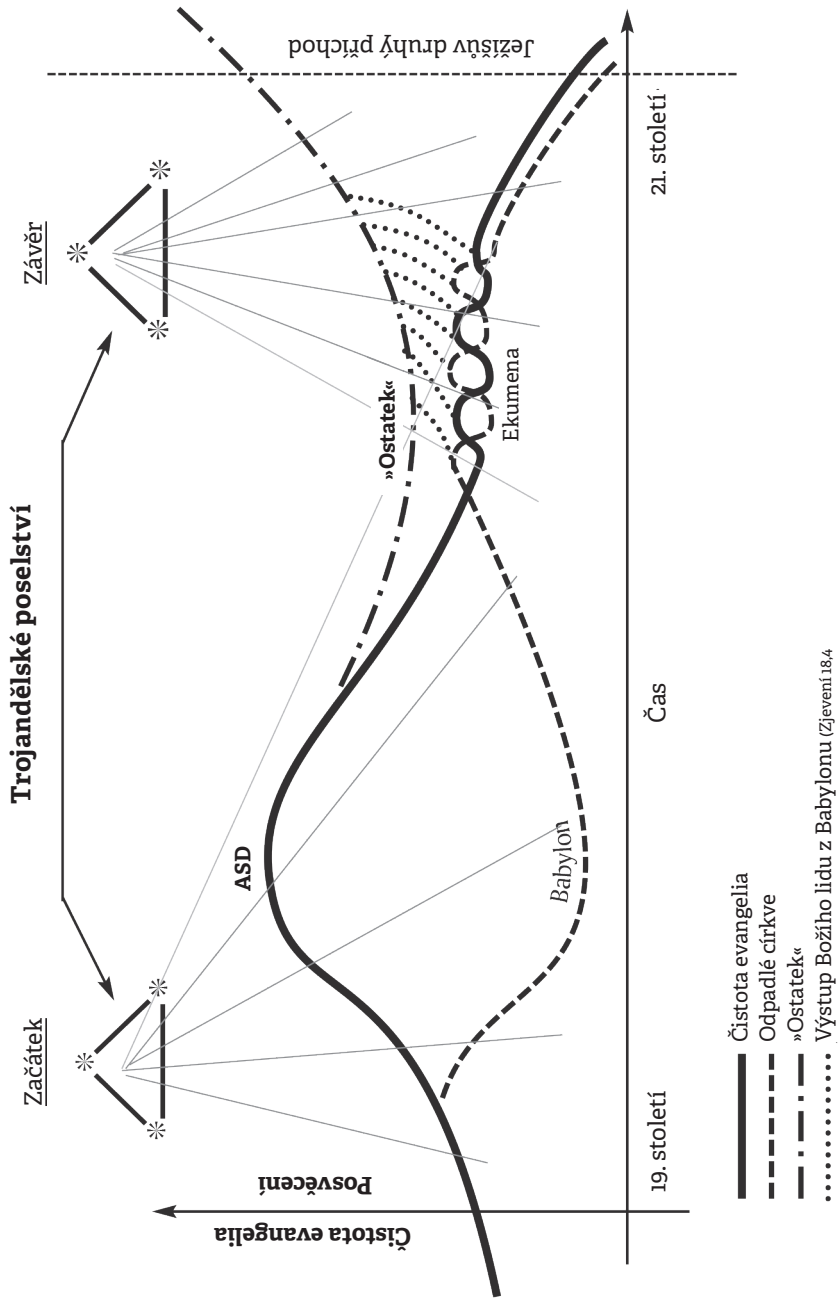
Historie se bude opakovat i v tom, že toto poselství se nejprve dostane k ostatku, tedy ke skupině věřících, kteří se nenechali strhnout všeobecným odpadnutím. Na rozdíl od prvních tří andělů, kteří se objevují jen v jedné kapitole, se tito tři další andělé nacházejí ve třech různých kapitolách Zjevení. Mimo jiné, přinášejí stejné poselství jako první andělé, ale zesílené a s více informacemi - hlasitě volají. Prvního anděla s proroctvím najdeme v desáté, druhého v osmnácté a třetího v sedmé kapitole Zjevení. Ačkoli při zjevení prvních andělů byl druhý anděl nejslabší, nyní je druhý anděl hlasitého volání nejsilnější - volá mocným hlasem (srov. Zjevení 18,2). Odhaluje pohanský vliv nejen ve vztahu k neděli, ale i v dalších pohanských bohoslužebných zvycích, které se v posledních desetiletích vloudily do církve ASD.

Toto doplňující světlo „hlasitého volání“ poslouží k uzavření dějin evangelia. Ovocem budou všichni věrní z Laodiceje, kteří stejně jako tehdy o Letnicích, naplnění dary Ducha svatého, budou v Ježíšově moci volat upřímné bloudící lidi, kteří jsou v padlém Babylonu.

Historie učí, že z těchto věřících by pak vlastně musela vzniknout nová církev. Tentokrát k tomu však nedojde, protože Pán Ježíš jako Král a navrátivší se Pán, uzavře běh světových dějin. Tento nově vzniklý poslední sbor se pak ocitne na nové zemi spolu s mnoha věřícími, kteří zůstali věrni Boží vládě po celou dobu dějin světa, kde zůstanou navždy pod přímým Ježíšovým vedením. Po době „Hlasitého volání“, posledních zkoušek a zapečetění, končí možnost očekávání Boží milosti.

„Nebude už žádné prodloužení (žádná lhůta, žádný odklad). Ale ve dnech, kdy se sedmý anděl chystá zatroubit na polnici, bude dokonána tajná Boží rada (usnesení), kterou oznámil svým služebníkům prorokům jako dobrou zprávu.“ Zjevení 10,6b.7 - Menge, Albrecht, Konkordance (sestavil autor)

Pak se naplní slova: *„Kdo páchá zlo, ať ho páchá dál, kdo je nečistý, ať se dál poskvřňuje, spravedlivý ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje.“* Zjevení 22,11

UNSPLASH.COM - ROSTISLAV KONDRAT

KOTVA PRO BOŽÍ LID

„Mnozí viděli v andělských poselstvích dokonalý řetězec pravdy, radostně je přijali v jejich pořadí a s vírou následovali Ježíše do nebeské svatyně. Toto poselství mi bylo předloženo jako kotva pro Boží lid. Ti, kdo je pochopí a přijmou, se nenechají strhnout mnoha satanovými svody.... Satan jásal, protože věděl, že takové, kteří kotvu pustí, bude moci nejrůznějšími větry učení strhnout na svoji stranu. Mnozí z těch, kdo zaujali vedoucí postavení v prvním a druhém poselství, se jich nyní zřekli a v celém společenství vznikl rozkol a zmatek.“ EC PP.348-9

V základu tohoto poselství tři andělů je zakořeněna adventistická zvláštnost - identita. Představuje program, který vede všechny věřící k životu s Pánem Ježíšem, jediným Spasitelem a Vykupitelem. Pokud člověk od tohoto programu věčného evangelia a přítomné pravdy třech andělů upustí a zvolí si jiný směr, pokud se přizpůsobí poselstvím jiných církví, která jsou pro naši dobu nepřiměřená, ztrácí adventistickou identitu. Vyvolená církev nemůže plnit Boží poslání, k němuž byla pro tuto poslední dobu určena. Svě bohoslužby koná zbytečně. Pak už jen mluví do větru!

„Podobné je to s hudebními nástroji, jako je flétna nebo lyra; pokud nevydají jasné tóny, jak máme poznat, co se hraje? A pokud polnice vydá nejasný (slabý) nezřetelný zvuk, kdo se bude chystat do boje? Stejně je to s vámi: Nevydá-li váš jazyk srozumitelné slovo, jak má kdo poznat, co říkáte? Vždy budete mluvit do větru! Je to stejné jako u neživých hudebních nástrojů: Když například tóny flétny nebo citery nejsou zcela jasné, jak se pozná, jak se na ně hra-

je? Nebo: Když polnice vydá nejasný signál, kdo se pak připraví k boji? Stejně tak je tomu i s vámi: Pokud nemluvíte jasně a zřetelně, nikdo neporozumí tomu, co říkáte. Pak budete mluvit do větru.“

1 Korintským 14,7-9

ADOBESTOCK - LENA SCHWITZER

ZAVŘENÉ A OTEVŘENÉ DVEŘE

Knihy Daniel a Zjevení Janovo jsou určeny především pro dobu konce. Je to zřejmé, protože mnoho informací, které jsou tam uvedeny, se naplnilo až v poslední době, a proto byly pro předchozí generace nesrozumitelné.

V knize Zjevení je zvláštní poselství pro začátek poslední doby: „Hle, postavil jsem před tebe otevřené dveře a nikdo je nemůže zavřít.“ Zjevení 3,8

Dějiště tohoto textu zahrnuje celou druhou a třetí kapitolu Zjevení, které tvoří samostatný komplex. Jedná se o sedm křesťanských sborů v různých městech Malé Asie. Uvádí se tam nejen jména měst, kde se sbory nacházely, ale také jejich stav a charakter. Adventistická teologie odhalila, že zmíněných sedm církví je typem - obrazem sedmi epoch novozákonních Božích sborů. Jednotlivé církve ve Zjevení odrážejí stav a charakter Božího lidu v obdobích přibližně 2000 let před Ježíšovým příchodem. Ze sedmi církevních epoch je ta v Efezu jmenována jako první. Tento sbor založil sám Pán Ježíš a církev je považována za společenství, které bylo naprosto čisté. Tato církev se také nazývá „apoštolská církev“. Avšak ke konci své éry byla obviněna, že opustila první lásku. Další sborové či církevní epochy byly výsledkem odpadnutí a následných reform. Nachází se zde katolická církev – církev odpadlá; dále různé církve či sbory reformace, jako jsou husité, luteráni, evangelíci, baptisté, metodisté, adventisté atd. Je skutečností, že první - prvotní sbor vznikl díky vylití Ducha svatého o Letnicích, a že dalších pět sborů bylo založeno v důsledku odpadnutí nebo příslušné reformace. Faktem

také je, že šesté církevní epoše - Filadelfii - nebylo vytýkáno nic negativního a zdá se, jako by v této době byla reformace dokončena. Ale kdyby tomu tak bylo, proč Bůh otevírá další církevní epochu - sedmou, laodicejskou?

Samotný vznik této církve je velmi zvláštní. Vznikl za zcela jiných podmínek než předchozích šest. Kolem roku 1830 se v různých částech světa objevili lidé, kteří hlásali brzký Ježíšův návrat na základě proroctví o 2300 večerech a jitrech v 8. a 9. kapitole knihy Daniel. Adventisté s. d. se zajímají zejména o hnutí Williama Millera (USA). Ten vypočítal, že druhý příchod Ježíše nastane 22. října 1844. Na tuto událost čekaly tisíce věřících v jeho okolí. Když k této události nedošlo, zůstalo jen 50 z celkového množství věřících. Tato malá část stála u zrodu sboru ASD. Co je na této církvi zvláštního a jaké poselství jí Bůh svěřil?

Odpověď na tyto otázky najdeme v podrobném rozboru Daniela proroctví v osmé a deváté kapitole, které informují o 2300 Večerech a jitrech. Zde nešlo o Ježíšův návrat na zem, jak se věřilo, ale o dávno zapomenutou pravdu o nebeské svatyni, o jejím určení a o Ježíšově službě v ní jako velekněze. Odpovídající text říká:

„Tedy slyšel jsem jednoho svatého mluvícího, a řekl ten svatý tomu, kterýž tajné věci v počtu máje, mluvě: Dokud toto vidění o oběti ustavičné, a převrácenost na zpuštění přiváděcí trvati bude, a svaté služby vydávány budou i vojsko v pošlapání? A řekl mi: Až do dvou tisíc a tři set Večerů a jiter, a svatyně opět dojde k svému právu.“ Dan 8,13.14

K odvolávání se na právo dochází tehdy, když byl někdo nebo něco zapomenuto, poníženo, bylo jím pohrdnuto atd. O jaké právo se tedy jedná v případě nebeské svatyně? Kdo nebo co nebylo dostatečně váženo? Dalo by se vyjmenovat mnoho věcí, které se v této svatyni nacházejí. Mimo jiné je zde trůn Nejvyššího Boha, úřad Pána Ježíše jako Velekněze a Truhla smlouvy s morálním Desaterem vesmíru. Tato trojice byla obzvláště postižena. Předmětem tohoto studia je zejména Boží mravní Desatero, které bylo degradováno, přehlíženo, zapomenuto a pozměněno, a které by mělo být

navraceno na své právoplatné místo. K tomu mělo dojít po 2300 letech, tj. po 22. říjnu 1844. A skutečně: Bylo to o den později, kdy světlo o nebeské svatyni zasvítilo zbývajícím adventním věřícím. Od té doby se pravda o obsahu jednotlivých přikázání morálního Desatera postupně stávala stále jasnější. Začala platit nová norma poslušnosti. Dveře do nebeské svatyně byly otevřeny.

Od této chvíle začíná pro filadelfský sbor, který byl až dosud považován za bezúhonný, nová etapa posvěcení. Nové poznání povzbuzovalo věřící této kongregace k vyššímu životnímu stylu a k životu podle nové platné normy. Například na základě čtvrtého přikázání nyní dodržovali sobotu jako pravý den Páně - ne neděli. Začali také žít podle biblické zdravotní reformy, kterou při bližším zkoumání také obsahuje šesté přikázání „Nezabiješ“.

Protože ve filadelfském sboru tomuto poselství nakonec uvěřilo a ve svém životě praktikovalo jen několik málo lidí, tyto pravé Boží děti opustily své sbory a shromažďovaly se v soukromí, dokud nevznikl nový organizovaný sbor. Laodicejská církev, známá také jako ASD, začala psát své dějiny. ASD je shromáždění Božího lidu, který přijal poslední Boží výzvu – prokázat pravou víru a skutky.

„Bůh sice přehlédl časy nevědomosti, ale nyní prikazuje všem lidem, aby činili pokání, protože určil den, kdy bude svět spravedlivě soudit....“ Skutky 17,30.31

Celé novozákonní dějiny křesťanství můžeme rozdělit na čtyři náboženské etapy: Prvním obdobím byla doba apoštolské církve. Víra a skutky zde byly stejně důležité. Druhým úsekem je doba odpadnutí, v níž postupně platily pouze skutky, církevní tradice, procesí, odpustky, sebetřýznění, peníze atd. Jako třetí přišla doba reformace, která velmi silně zdůrazňovala víru. Luther například překládal biblické pasáže vyžadující víru, s přídavkem: „pouze vírou“. Ve čtvrtém období se v důsledku otevření dveří do svatyně svatých 23. října 1844 znovu plně objevil účel nebeské svatyně. Od té doby Bůh od svých dětí vyžaduje, aby žily v pravé víře a konaly pravé skutky jako na počátku dějin světa. Období nevědomosti, které Bůh toleroval před otevřením dveří, skončilo.

Text k tomuto uvažování zní: „*Hle, položil jsem před tebou otevřené dveře a nikdo je nemůže zavřít.*“ Je zde důrazně řečeno, že tyto dveře již nelze zavřít, tj. nelze znovu zavést staré normy duchovního života víry. Dnešní takzvaná nová teologie však chce znovu zavést platnost dřívější normy „pouze vírou“. Kazatelé tohoto poselství tvrdí, že ke spasení stačí pouhá víra. Jdou tak daleko, že tvrdí, že Boží přikázání stejně nelze dodržovat. Také zdůrazňují, že je nemusíme zachovávat, protože Ježíš je dodržel za nás. Tak jde mnoho důvěřivých lidí na zatracení. E. G. White píše:

„Pak mi bylo ukázáno, že Boží přikázání a svědectví Ježíše Krista, které hovoří o zavřených dveřích, nelze od sebe oddělit, a že doba, kdy se Boží přikázání objevila v plném významu, a Boží lid odhalil pravdu o sobotě, nastala právě tehdy, když se otevřely dveře do svatyně svatých,... Od chvíle, kdy Pán Ježíš otevřel dveře do svatyně svatých, v níž se nachází Truhla smlouvy, byla lidem znovu zjevena přikázání, a budou zkoušeni v otázce soboty.

Viděla jsem, že zkouška se sobotou se nemůže uskutečnit, dokud nebude dokončena Ježíšova prostřednická služba ve svatyni a dokud nevstoupí za druhou oponu. Proto křesťané, kteří zemřeli před otevřením dveří do svatyně svatých po skončení půlnočního volání v sedmém měsíci roku 1844 a kteří nezachovávali pravou sobotu, nyní odpočívají v naději. Neměli světlo o sobotě, kterou máme my od doby, kdy byly dveře otevřeny.

... Nepřátelé současné pravdy se snaží otevřít dveře do svatyně, které Pán Ježíš zavřel, a zavřít dveře do svatyně svatých, které otevřel v roce 1844.... Satan se nyní v době zapečetování snaží všemi možnými triky odvrátit Boží lid od přítomné pravdy a učinit jej nerozhodným.“ EG. 32-34

Sedmá epocha křesťanských dějin je nejtěžším obdobím v celých dějinách lidstva. Všeobecná degenerace způsobená hříchem také značně oslabilo odolnost jednotlivců v boji mezi dobrem a zlem. Jestli se vůbec nějaký člověk může vymlouvat na to, že podlehl pokušení, pak jsou to bojovníci z této poslední generace.

Nicméně právě z této doby pocházejí největší hrdinové víry, kteří

si vytkli tento vysoký cíl - zůstat věrní Bohu až do smrti. Bude 144 000 těch, kteří překonali všechny své hříchy a negativní sklony. V jejich ústech se nenajde ani jediná lež, jsou bezúhonní (Zjevení 14,1-5). Tito ušlechtilí bojovníci budou schopni žít v době, kdy v nebi již nebude žádný přímluvce. Zní to utopisticky a tísnivě, ale s Boží pomocí, kterou těmto lidem slíbil, je to možné.

„Hle, stojím u dveří a klepu. Uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Zjevení 3,20

„Když to učedníci uslyšeli, velmi se podivili a řekli: Ano, kdo tedy může být spasen? Ježíš na ně pohlédl a řekl jim: U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“ Matouš. 19,25,26

„Zanechám v tobě lid chudý a pokorný; budou doufat v Hospodino jméno. A tito pozůstali Izraele nebudou páchat nic zlého, nebudou mluvit lež a v jejich ústech se nenajde lživý jazyk, ale budou se pásti a odpočívat beze vši bázně.“ Sofoniáš 3:12,13

Kolik lidí mimo 144 000, kteří si vytyčili stejně vysoký cíl, ho skutečně dosáhne, leží pouze v rukou Božích a jeho spravedlivém soudu. Při tříbení Bůh oddělí své pravé a věrné děti od falešných a nevěrných. Povstane značné množství svatých lidí, kteří jsou trpěliví, zachovávají Boží přikázání a mají Ježíšovu víru. V nejtěžší době dějin světa se rodí mnoho Božích dětí skrze Jeho moc.

Skrze tyto věrné bude dosažen Boží cíl, protože Bůh dokáže především satanovi, ale také celému vesmíru, že jedině Jeho vláda a Jeho „ústava“ jsou správné a že je skutečně možné žít podle těchto božských měřítek.

„Potom jsem spatřil, a hle, veliký zástup, který nikdo nemohl spočítat, ze všech národů, kmenů, zemí a jazyků, jak stojí před trůnem a před Beránkem, oblečení v bílá roucha, s palmovými ratolestmi v rukou a volají mocným hlasem. „Spása je u Toho, který sedí na trůnu, našeho Boha, a u Beránka.“... Jeden ze starších se mě zeptal: „Kdo jsou ti, kdo jsou oblečení do bílých šatů, a odkud přišli?“ Řekl jsem mu: „Můj pane, ty to víš.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo vyšli z velkého soužení a vyprali svá roucha a vybilili je v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a slouží mu dnem i nocí v Jeho

ZAVŘENÉ A OTEVŘENÉ DVEŘE

chrámu a ten, kdo sedí na trůnu, nad nimi přebývá. Už nebudou hladovět ani žíznit, nebude na ně svítit slunce ani je nebude pálit horko, neboť Beránek, který je uprostřed trůnu, je bude pást a povede je k pramenům živých vod a Bůh jim setře každou slzu z očí.“
Zjevení 7,9-17

LEGENDA

- **EG:** Zkušenosti a vidění (Rané spisy).
- **GE:** Dějiny vykoupení
- **GK:** Velký boj mezi světlem a tmou
- **LJ:** Ježíšův život
- **PK:** Proroci a králové
- **PP:** Patriarchové a proroci
- **WA:** Skutky apoštolů

